

Norske folketonar

Uppskrivne og utgivne med rikshjelp

Av

Olav Sande

I

Hovudutsal hjaa Lunde & Co.
Bjørgvin

Norske folkatonar.

Uppskrivne og utgivne med rikshjelp

av

Olav Sande

I

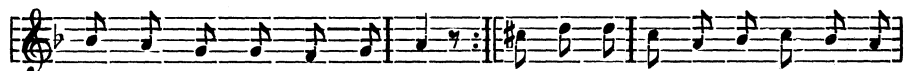
Nr. 1.

Store profet.

Kyrkjebø.

Sto - re pro - fet med den him - mel - ske læ - re. kom - men ned
Lær mig, jeg i dig kan le - ve og væ - re! Det er min

til os fra fa - de - rens skjød! Sig mig i sjæ - len, naar hel - ve - de
læng - sel; den lær - dom er sød.

bru - ser, at du er man - den, som djæ - ve - len knu - ser.

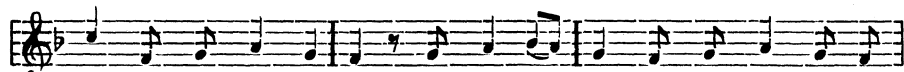
Nr. 2.

Ak, levende Gud.

Kyrkjebø.

Ak, le - ven - de Gud, jeg be - kjen - der for dig, at jeg ha - ver

le - vet u - gu - de - lig! Ak, hvor u - vær - dig en syn - der jeg

er det kla - ger jeg for dig, o Her - re kjær.

Nr. 3.

Vaager op, I kristne alle.*)

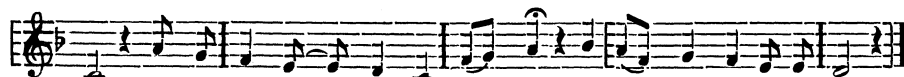
Kyrkjebø og Lavik.

Vaager op, I krist - ne al - le! Vaager op med gans - ke flid
i dis - se jam - mer - da - le! Vaager op, det er nu tid!

Her - ren vil snar - lig kom - me og gjø - re dis - se da - ge

faa. Al - le syn - der vil han for - døm - me. Hvo kan for hannem bestaa?

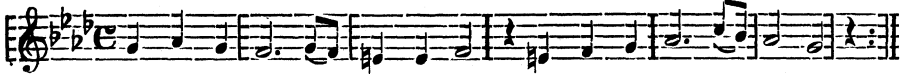
Th. Kingo.

*) Tonen kann brukast aat «Eit skip i stormen duva», og aat andre, som gjeng med «Mig hjertelig nu længes».

Nr. 4.

Jeg gaar i fare, hvor jeg gaar.

Kyrkjebø og Kvamsøy.

Eg gjeng i faa-re, kvar eg gjeng, for sa-tan med si sna-ra
so tidt i ve-gen se-ter steng, kvar helst eg fram vil fa-ra.

Hans ar-ge-raad og list meg lett kann lei-da mist. Eg

di-fyr væl til var-send treng. Eg gjeng i faa-re, kvar eg gjeng.

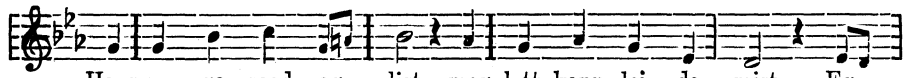
Nr. 5.

Jeg gaar i fare, hvor jeg gaar.

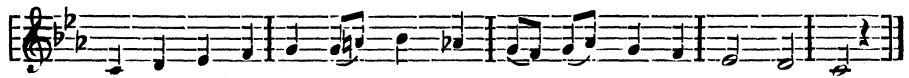
Ryfylke (Strand).

Eg gjeng i faa-re, kvar eg gjeng, for sa-tan med si sna-ra
so tidt i ve-gen se-ter steng, kvar helst eg fram vil fa-ra.

Hans ar-ge-raad og list meg lett kann lei-da mist, Eg

di-fyr væl til var-send treng. Eg gjeng i faa-re, kvar eg gjeng.

Nr. 6.

Jeg gaar i fare, hvor jeg gaar.

Havslo — Lustr.

Eg gjeng i faa-re, kvar eg gjeng, for sa-tan med si sna-ra
so tidt i ve-gen se-ter steng, kvar helst eg fram vil fa-ra.

Hans ar-ge-raad og list meg lett kann lei-da mist. Eg

di-fyr væl til var-send treng. Eg gjeng i fa-re, kvar eg gjeng.

Nr. 7. **Jeg gaar i fare, hvor jeg gaar.**

Ryfylke (Sand).

Eg gjeng i faa - re, kvar eg gjeng, for sa - tan med si sna - ra
so tidt i ve - gen se - ter steng, kvar helst og fram vil fa - ra.

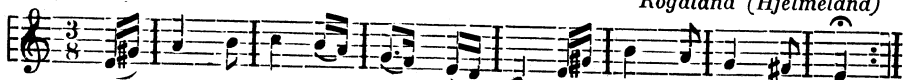
Hans ar - ge - raad og list meg lett kann lei - da mist. Eg

di - fyr væl til var - send treng. Eg gjeng i faa - re, kvar og gjeng.

Nr. 8. **Ak, Fader lad din aand —.**

Rogaland (Hjelmeland)

Gud, lat din an - de og ditt ord faa y - ver - hand paa jord!
Og sjaa din aa - ker og din brodd med u - gras y - ver - saadd!

Din væk - ster stend vel her; men sjaa, kor tunn han er! Kor li - tet

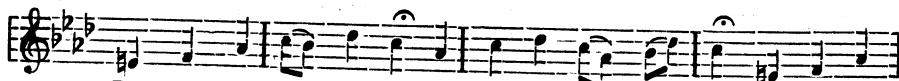
er daa li - vet kjendt av ord og sa - kra - ment!

Nr. 9. **Ak, Fader lad din aand, dit ord.**

Vorsastrondi.

Gud, lat din an - de og ditt ord faa y - ver - hand paa jord!
Og sjaa din aa - ker og din brodd med u - gras y - ver - saad!

Din vok - ster stend vel her; men sjaa, kor tunn han er! Kor li - tet

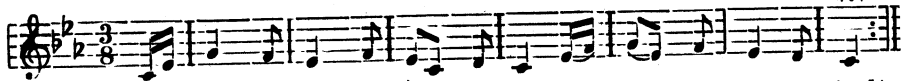

er daa li - vet kjendt av ord og sa - kra - ment!

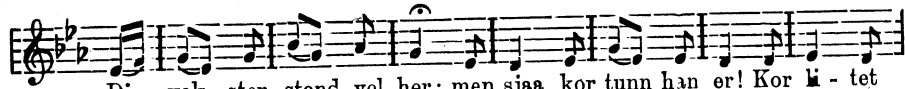
Nr. 10.

Ak, Fader lad din aand, dit ord.

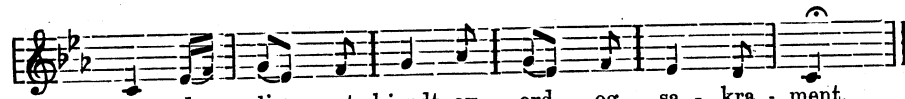
Nes ved Flikkefjord.

Gud, lat din an - de og ditt ord faa y - ver hand paa jord!
Og sjaa din aa - ker og din brodd med u - gras y - ver - saadd!

Din vok - ster stend vel her; men sjaa, kor tunn han er! Kor li - tet

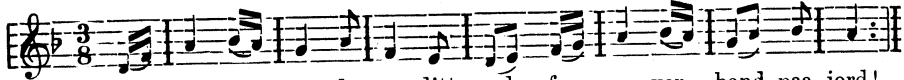

er daa li - vet kjendt, av ord og sa - kra - ment.

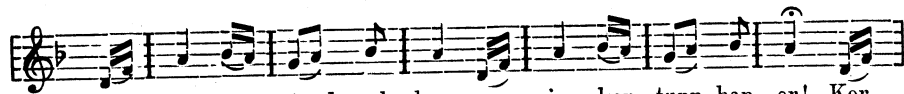
Nr. 11.

Ak, Fader lad din aand, dit ord.

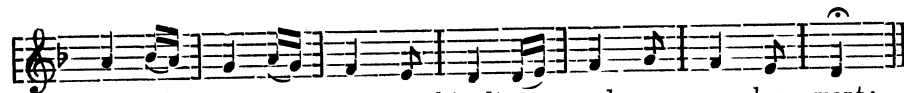
Sunnhordaland (Etne).

Gud lat din an - de og ditt ord faa y - ver - hand paa jord!
Og sjaa din aa - ker og din brodd med u - gras y - ver - saadd!

Din vok - ster stend vel her; men sjaa, kor tunn han er! Kor

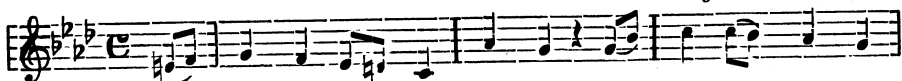

li - tet er daa li - vet kjendt av ord og sa - kra - ment;

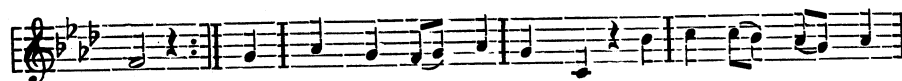
Nr. 12.

Hvor stor er dog den glæde.

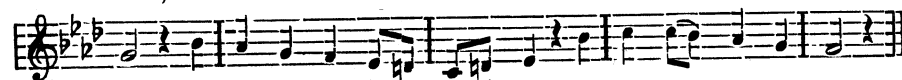
Sogn — Hardanger

Vaar - sol og skjold og styr - ke er Gud vaar frel - ser
Og kjem so ti - der myr - ke og stund um storm og

bliid. den sol gjeng al - dri un - der, um da gen slok - nar
strid,

her; denskjold gjeng al - dri sun - der, kor hard enn stri - den er.

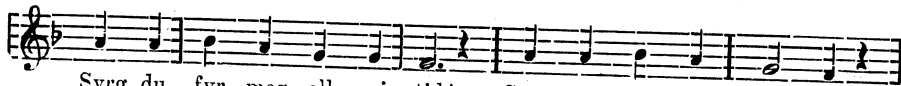
Nr. 13.

Sørg, o kjære Fader, du.

Vors.

Syrg, min kjæ-re Fa-der, du! Eg vil in-kje syr-gja,
og i veik og ve-sall tru um mi fram tid spyr-ja.

Syrg du fyr meg all mi tid! Syrg fyr meg og mi-ne!

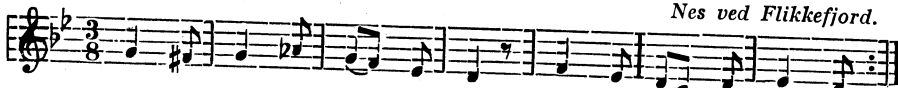

Gud all-meg-tig, god og blid, syrg fyr al-le di-ne!

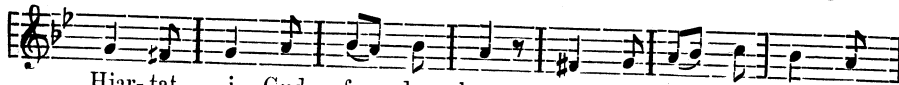
Nr. 14.

Sørg, o kjære Fader, du.

Nes ved Flikkefford.

So-li straa-lar li-ka lja:t ned paa mar-ki ma-ger,
ned paa øy-da svidd og svart, som paa ha-gen fa-ger.

Hjar-tat i Guds fa-der-barm er som so-li mil-de:

Gud han el-skar li-ka varm von-de folk og snil-de

Anders Hovden i «Vort Ljos».

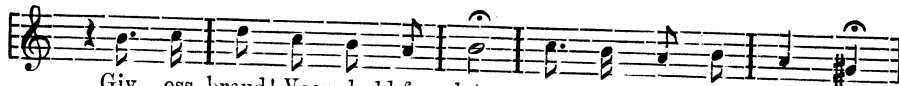
Nr. 15.

Sørg, og kjære Fader, du.

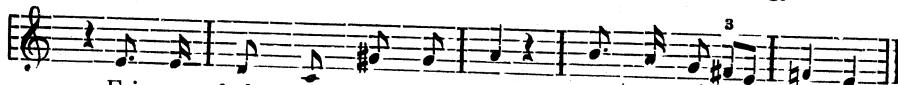
Kvamsøy — Kyrkjebo.

Fa-der vaar i him-mel-hall! Nav-net hel-gat ve-re!
Visst ditt ri-ke kom-me skal! Vil-jen din me læ-re!

Giv oss braud! Vaar skuld for-lat, som og me det gje-rer!

Fri oss frelst or myrk heims hat! E-vig alt dig æ-rer!

Paal Kvilestad i «Sangbok aat folkaskulen og heimen»
ved Magnus Vaage.

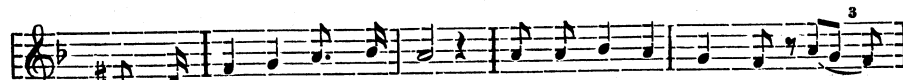
Nr. 16.

Sørg, o kjære Fader, du.

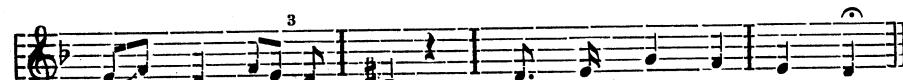
I Gula.

Fred det er eit fa - gert ord, fuldl av ljøs og luk - ka,
fyr det hjar - ta, som paa jord saart i strid maa suk - ka.

Fred fraa Gud i bar - men saar fell som sol paa en - gjer, ska - par

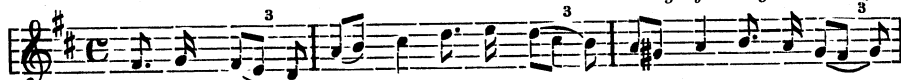
liv og von som vaar, myrk-ret sun - der spren-gjer.

E. Blix.

Nr. 17.

Gud skal altting mage.

Kyrkjebø og Kvamsøy.

Du, som sorg kann sva - la, du, som trøyst kann ta - la sælt til hjar ta
raads og stor-verks an - de, liv i daud-sens lan - de, ljøs paa ve - gen

saart, Giv os kraft og liv-sens saft, lat din hø ge him-mel-
klaart!

giv - nad ly - sa i vaar liv - nad!

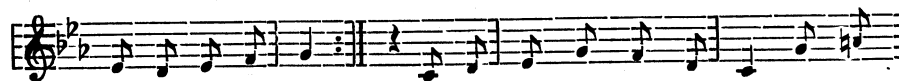
Nr. 18.

Jesus, du min glæde.

Kyrkjebø.

Syng det ut med gle - da! Al - le mun - nar kvæ - da,
Li - vet det hev vun - net, dau - den he - ve fun - net

sælt mot paa-ske - dag! Steig av grav, som sol av hav fa - gert
i lang-fre.dags slag.

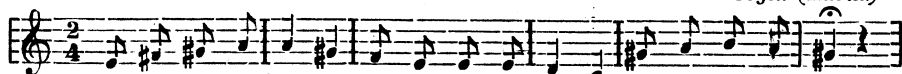
un - der mor - gon - rau - de Je - sus upp av dau - de

Anders Hovden i «Vort ljøs».
(Hjaa Lunde & Co. Bjørgvin).

Nr. 19.

Jesus, du min glæde.

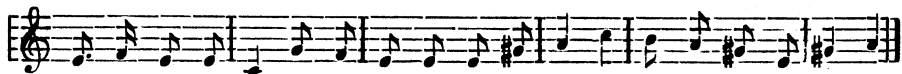
Sogn. (Lavik.)

Fram av bø-ne-stun-der straalar som eit un-der hjar-te-fre-den søtt.

Mo-se aa-syn ro da som ei sol aa sko-da Gud han had-de møtt, sa me

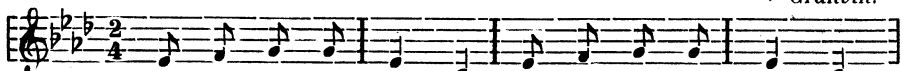
fred skal ly-sa ned, naar i Je-su nnm me be-da, sa-me fred og glæ-da

Anders Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 20.

Jesus, du min glæde.

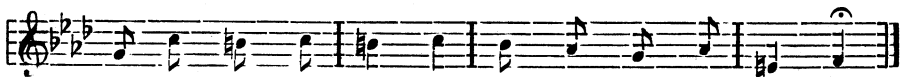
Granvin.

Hø-ge him me-bo-de' kjem i mor gon-ro-de
Frel-sa-ren skal fø-dast, hjar-te-saa-ret grø-dast

til Ma-ri-a møy:
vidt um heimseus øy. Sæl er Du: Di bar-na-tru stillt i

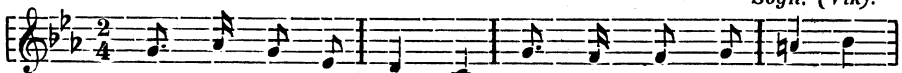
hjar-ta ditt hev brun-net, naa-de hev eg fun-net.

Anders Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 21.

Jesus, du min glæde.

Sogn. (Vik.)

Je-sus han kann hei-la all vaar hjer-te-vei-la,
stil-ler mot-gangs-baa-ra, tur-ka an-gers-taa-ra,

all vaar sjæ-le-sott,
gje-ra all ting godt. Syn-de saar i brin-ga vaar, som av

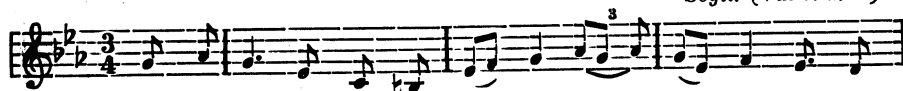
an-gest tidt maa blø-da, vil hans kjær-leik grø-da.

Anders Hovden i «Vert ljøs».

Nr. 22.

Nattergalen er alt oppe.

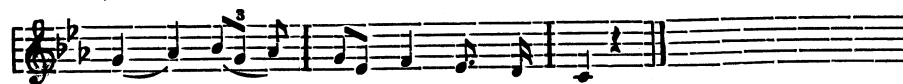
Sogn. (Vik o. a. st.)

Syng i stil - le mor - gen - stun - der! Syng Gud fa - ders lov og
Sjaa, han gje - rer nytt det un - der: Kal - lar fram or myr - kast

ros. Sjaa, hans sol all skapning gyl - ler, Sjaa hans kjær - leiks smil i
ljøs! alt med liv og lov - sang fyl - ler!

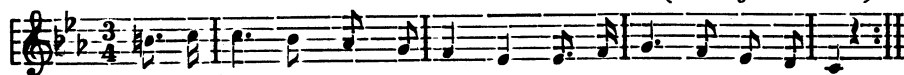

sky! Sjaa kvar dag hans naa - de ny. E. Blix.

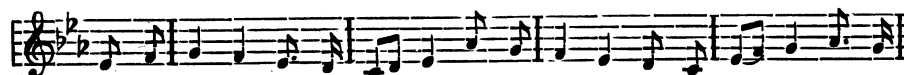
Nr. 23.

Nattergalen er alt oppe.

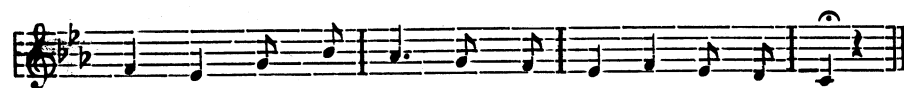
Nordhordaland (Hosanger — Haus).

Naa - de, naa - de u - tan en - de! Aa, kor er Guds naa - de stor!
Ver di seg fraa ho - nom ven - de, gløym - de burt hans go - de ord.

Men vaar Gudoss in - kje gløymde, men oss i sitt hjar - ta gøymde; alt fraa

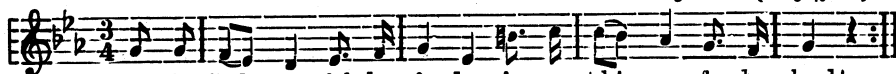
me i syn - di fall, gjekk paa jor - di ut hans kall.

E. Blix.

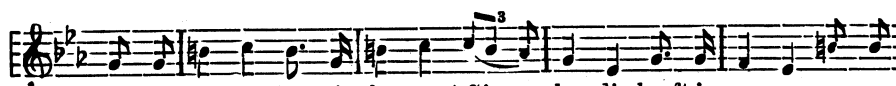
Nr. 24.

Nattergalen er alt oppe.

Rogaland (Høgsfjord).

Mil de Gud og fol - ka - fa - der, sign vaart kjæ - re fe - dra - land!
Lat den sol, som al - dri gla - der, ska - pa liv fraa støl til strand!

Giv oss hei - lag hug i barmen! Giv oss her dig kraft i ar - men, so vaar

dy - re fe - dra - jord blø - ma maa i vaa - re spor!

Matias Skard.

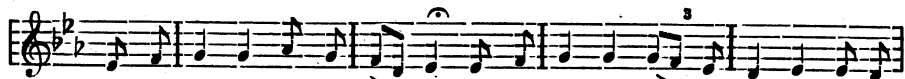
Nr. 25.

Jesus er mit liv i live.

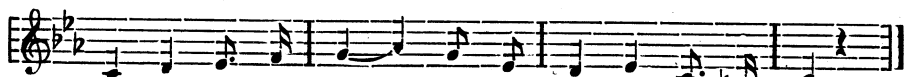
Lavik — Kyrkjebø.

Syr-gjan-de, min all tid sæ - le er me, som paa Je - sus tru.
Høy-ra me hans mil-de mæ - le, still - nar sut og graat og gru.

Naar vaart hjarta kann seg lau - ga ljuvt i ljo - set fraa hans au - ga, klaarnar

alt, som fyrr var myrkt. Sorg-tung hug vert still og styrkt

E. Blix.

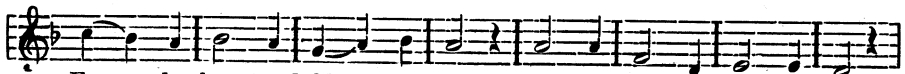
Nr. 26.

Fred, til bod for bittert savn.

Midthordaland (Fana).

Fred til bot fyr su - ti vaar gav oss Gud i Je - su saar.

Fre - den kaupt ved blod paa kross let han et - ter seg til oss.

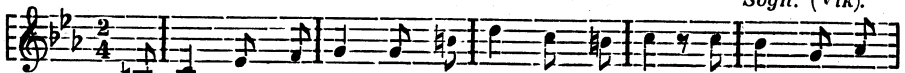
Kri - sten - dom er i ein sum fred - sens e - - van - ge - li - um.

Etter Grundtvig ved M. Skard.

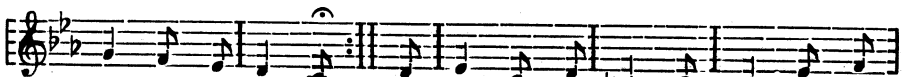
Nr. 27.

Det hændte sig Jefta.

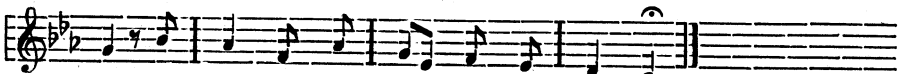
Sogn. (Vik).

No ko - ma Guds eng - lar med hel - sing i sky. Guds fred og vel -
No stig i - fraa jor - di ein hel - ga - sang ny, som skal gjenom

sig - ning dei bjo - da. Guds fred og væl møtt, du barn, som er
him - me - len ljo - da.

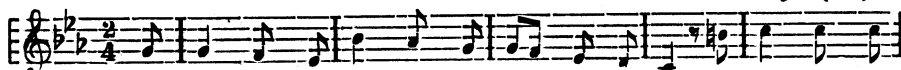

født! Vaar freds - fyr - ste høgt ve - re lo - vad!

E. Blix.

Nr. 28. Al verden er idel forfængelighed.*)

Sogn. (Vik).

So vil me no se - gja kvar - an - dre far - vel og yn - skja Guds
Guds fred med oss al - le um mor - gon og kveld, so man - ge, som

fred og Guds gle - da! at Kri - stus Guds son maa ve - ra vaar
hjar - te - leg be - da,

von, naar me ut - av ver - di skal fa - ra!

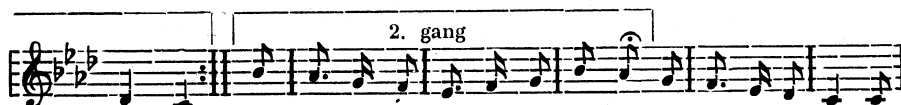
Etter Marta Klaussen ved E. Blix.

Nr. 29. Det hændte sig Jefta.

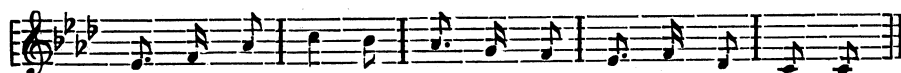
Gransherrad.

Naar Da - vid slog har - pa, daa var han so sæl, og Saul har av son gen fekk
Gud gi - ve og un - ne meg, det var so væl,

li - sa, eg Her - ren av hjar - ta fekk pri - sa, so fol - ket med meg det

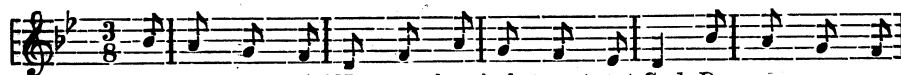

kjen - de paa seg: D'er godt kvæ - da Her - ren ei vi - sa.

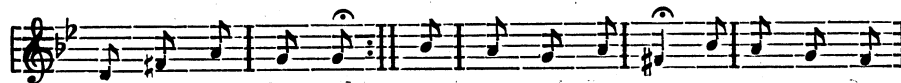
Jørund Telnes.

Nr. 30. Det hændte sig Jefta.

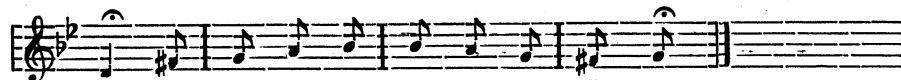
Fana.

Dei un - ge i No - reg maa vin - nast aat Gud. Den upp - gaa - va
so frel - ste og fri - e i her - lig - doms skrud me heil hjar - ta

her - leg oss hel - sar Me li - vet set inn, til dess at me
stend fyr vaar Frel - sar.

vinn dei un - ge i No - reg aat Je - sus.

Mat. Orheim i
»Sangar og Salmar».

Hjaa Lunde & Co., Bjørgvin.

*) Brukast ogsaa aat «Det hændte sig Jefta.»

**) Dei smaa notarne tyder, at sume syng so.

Nr. 31. Dagen viger og gaar bort.

Kyrkjebø.

Sjaa, vaar kon - ge hei - dra kjem, kring hans kru - na di - a dem! Høyr den
fa - gre si - ger - sang! Høyr ba - sun og ju - bel - klang!
B. Støylen.

Nr. 32. Dagen viger og gaar bort.

Sogn (Lustr.)

Je - sus, kom daa sjølv til meg! Bu i hjar - ta
i - de - - leg. Kom, min ven og Frel - sar mild!
Ei - - - nast deg og el - - ska vil.
Etter Scheffler ved B. Støylen.

Nr. 33. Dagen viger og gaar bort.

Kyrkjebø.

Fol - ka - frel - sar til oss kom, fødd av møy i ar - mods - dom! Hei - la
ver - di un - drast paa, kvi du so leids ko - ma maa.
Etter Ambrosius ved B. Støylen.

Nr. 34. I livsens store kvida.

Sunnmøre.)*

I liv - sens sto - re kvi - da paa all min tor - ne - veg
her eins - leg maa eg stri - da, og kvar hev nog med seg;

*) Sungen av *Anders Hovden* etter far sin; han hugsar ikkje den upphåvelege teksten. O. S.

A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 35. Nu hviler mark og enge.

Kyrkjebø.

Anders Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 36. Lover den Herre.

Eksingadalen og Sogn.

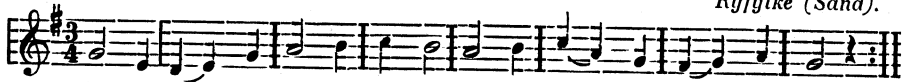
reist oss fraa gru - - set og frelst oss fraa al - - le, som

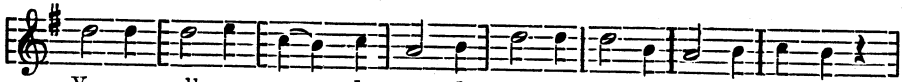
A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 37. Jammer har mig plat omgivet, og Nattergalen er alt oppe.

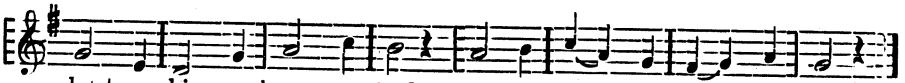
Ryfylke (Sand).

Gud er kjær-leik! Somein fa-der sy - ner han si aa - syns ljøs
Som dei blan ke stjer-ne-ra-der er hans tan - ke y - ver oss.

Y - ver all vaar syn - de - vaa - de vyrk han brei-der naa-de, naa-de

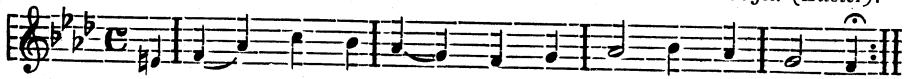

høgt som him - mel y - ver jord. Hugs, det er hans eig - ne ord!

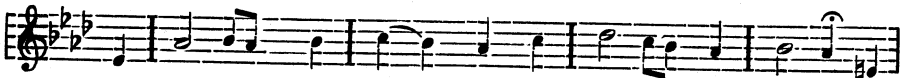
A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 38. I prægtige himle.

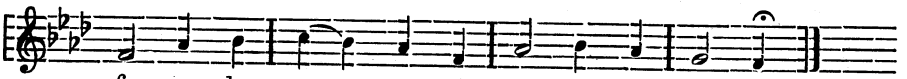
Sogn. (Luster).

Du livs - braud fraa him - len maa sjæ - li mi met - ta,
den bren - nan - de hun - - ger i hjar - tat mitt stet - ta.

Eg hjel - pe - laust star - var i vann magt og mø - da, meg

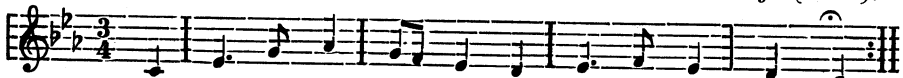

fi - en - dar man - ge vil un - der seg trø - da.

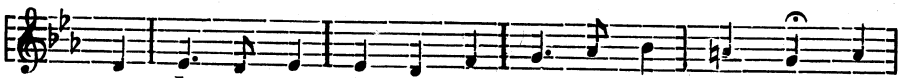
A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 39. I prægtige himle.

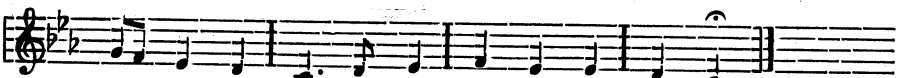
Ytre Sogn (Gulen).

Sjaa, ver - di er full ut - av frei - sting og faa - re
og mein raa - der man - ge fyr oss og fyr vaa - re;

men Je - sus, vaar Frel-ser, i - mil-lom oss sten - der; me

kjen-ner oss tryg - ge i Frel - sa - rens hen - der.

A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 40.

I himmelen, i himmelen.

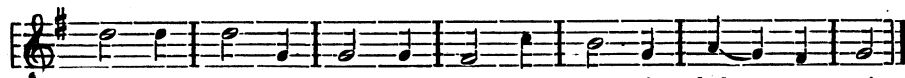
Rogaland (Sand).

Han kom so hjar - te - saar og still den hel - - se -
og suk - kad: Iler - re, um du vil, kann du meg

lau - - se svein Han bann-støytt var fraa heim og gard; han
gje - - ra rein,

bann støytt var fraa mor og far alt fyr sitt hel - - se - mein.

A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 41.

I himmelen, i himmelen.

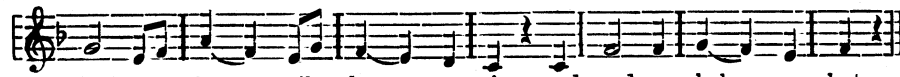
Sogn.

Sjaa, liv - - sens kjel - da vell so klaar or kjær - leiks
I gje - nom au - - de ver - di vaar ho renn fyr

dju - pe rot. Ho sil - rar her so frisk og rein og
kvar manns fot.

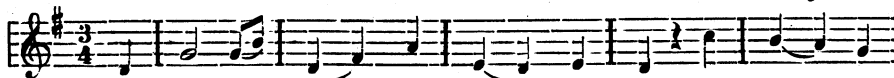
byd seg fram til kvar og ein med raad og hel - - se - bot.

A. Hovden.

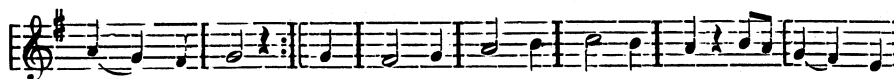
Nr. 42.

I himmelen, i himmelen.

Eksingdalen.

I him - me - len, i him - me - len, hvor Gud vor
der faar vi ham be - sku - e snart i sa - lig -

Her - re bor, og syn - ge hel - lig, hel - lig der og syn - ge
het saa stor

hel - lig, hel - lig der nær Her - ren Se - - ba - ot

Laur. Laurinus d. e. ved Landstad.

Nr. 43.

I himmelen, i himmelen.

Rogaland (Høgsfjord).

I him - me - len, i him - me - len, hvor Gud vor Her - re bor,
der faar vi ham be - sku - e snart i sa - lig - hed saa stor,
og syn - ge hel - lig, hel - lig der, og syn - ge hel - lig,
hel - lig der nær Her - ren Se - ba - ot

Nr. 44.

Ak, vidste du.

Sogn. (Kyrkjebø og Kvamsøy).

Den be - ste sta - den er ved Je - su fø - ter; i vi - de
Han let - tar av di synd, som hjar - tat grø - ter; hans naa - de
ver - di d'er den tryg - ge stad. Han el - skar deg med kjær - leik
straum gjer deg i hjar - tat glad.
heil. Ja, du, som Je - sus eig, hev valt den be - ste deil.
A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 45.

Ak, vidste du.

Sogn. (Sogndal).

Heil deg og sæl, du sto - re vit - ne - ska - re, du Je - su
som tok paa kri - sten - do - men tru - fast va - re og saad - de
Kri - sti fyr - ste hjar - te - hjord, som kros - sen bar med to - legt
y - ver ver - di kros - sens ord,
mod og van - drad fram med Gud og of - rad liv og blod.
A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 46.

Naar synderen ret ser sin vande.

Sogn og Vorsastrondi.

Gud fa - der in - gen hev aa mis - sa; di e - vig kjær - leik
Det er vaar von; det er vaar vis - sa; han al - le tek til

er hans namn. Det so - - le - klaart han sy - ner
slutt i famn

oss paa Gol - ga - - ta med Je - su kross.

A. Hovden i «Vort Ljos».

Nr. 47.

Ak, vidste du.

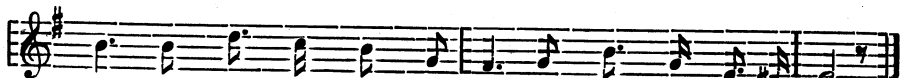
Gjestrødalen.

Ak, vid - ste du, som gaar i syn - dens læn - ke hvor haardt det
Du skul - de dig ei øi - e - blik be - tæn - ke, at sø - ge

er det sa - tans sla - ve - ri, Ak, hvil - ken sa - lig dag du
den, som dig kan gjø - re fri!

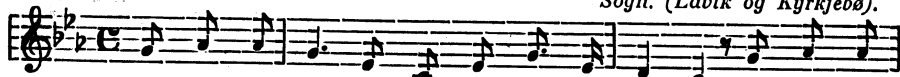
fik, om du be - gynd - te nu i det - te øi - e - blik!

H. A. Brorson.

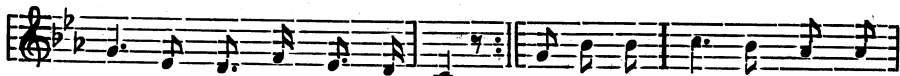
Nr. 48.

Ak, vidste du.

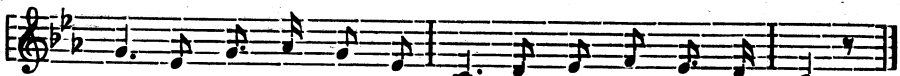
Sogn. (Lavik og Kyrkjebø).

Ak, vid - ste du, som gaar i syn - dens læn - ke, hvor haardt det
Du skul - de dig ei øi - e - blik be - tæn - ke, at sø - ge

er, det sa - tans sla - ve - ri, Ak, hvil - ken sa - lig dag du
den, som dig kan gjø - re fri!

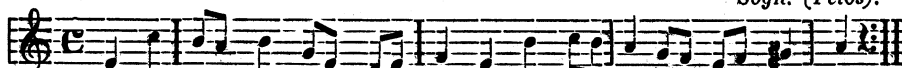

fik, om du be - gynd - te nu i det - te øi - e - blik!

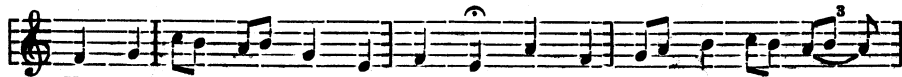
Nr. 49.

Alle mennesker i live.

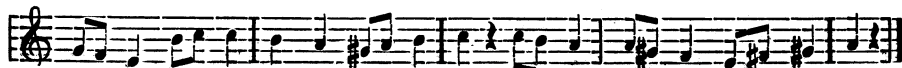
Sogn. (Feios).

Ljos og liv um lan - det flø - der: jor - di pyn - tar seg til brud.
Ljos og liv er tvil - ling - brø - der, bor - ni aat den go - de Gud.

Tu - sund sig - nad saa - manns hen - der raust sitt gyll - ne sæ - de

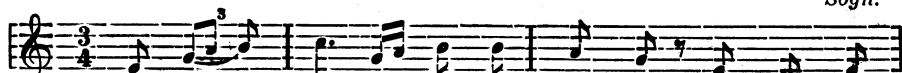
sen - de y - ver No - regs aa - ker land. Vern det Her - re med di hand!

A. Hovden i «Vort Ljos».

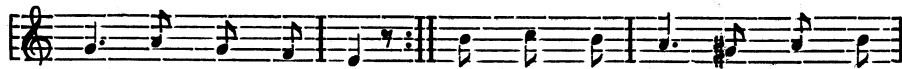
Nr. 50.

Hvo ene lader Herren raade.

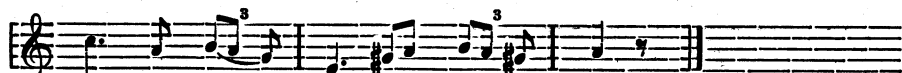
Sogn.

Eit aar me sjaa no at - ter ren - na i fyr - tids
Aa, maat - te no vaart hjar - ta kjen - na dei ting, som

stil - le hav - djup ned. Aa, giv, kvart aar, som seig i
te - nar til vaar fred!

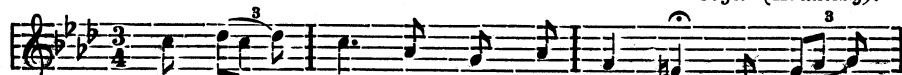

grav, god grø - da fy - re æ - va gav! Blix - etter Rambach.

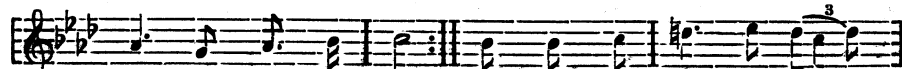
Nr. 51.

Alt seiersverk var nær at svækkes.

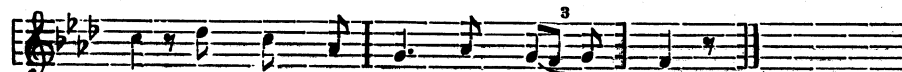
Sogn. (Kvamsøy).

Eg lig - ger her i verk og van - de; eg lig - ger
eg lig - ger her i syn - de - ban - det; eg lig - ger

her med hjar - te - saar; Paa Je - sus Krist eg ven - ta
her og bed og traar.

vil; fyr Her - ren høy - ra frel - sa til.

A. Hovden i «Vort Ljos».

Nr. 52. O, menneske, betänk din ende.

Stord.

Du stend med klun - ge - ren til kru - na bland fi - en -
og nar - re - kaa - pa er din bu - nad, og ho er
dar med to - legt mod, og ha - tet bryt som hav um
lit - ad av ditt blod;
flud. Aa, du, min Her - re og min Gud!

A. Hovden i «Salme og Song».

Nr. 53. I dag er naadens tid.

Sogn. (Kvamsøy — Kyrkjebø).

I dag er naa - dens tid; i dag er Gud aa
ffn - na. No kann aal - vor - leg id hans mil - de hjar - ta
vin - na. Upp, upp til an - gers graat og fylg Guds naa - de
drag. Men snart det gjeld; lyd aat! No hei - ter det: i dag!

Etter Brorson ved E. Blix.

Nr. 54. Den signede dag, som vi nu ser.

Eksingadalen.

Paa kne fram fyr Gud i Je - su navn me byr - jar vaart
Me tren - gjer inn i Guds fa - der - favn
dag - sens yr - kje. og hen - tar oss mod og styr - ke og hen - tar oss
ljøs paa all vaar leid, um ti - der - na tidt er myr - ke.

A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 55. Den signede dag, som vi nu ser.

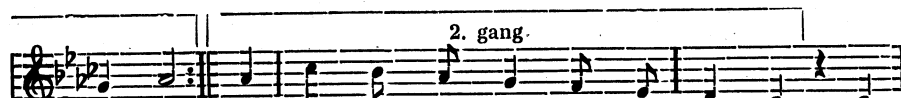
Ryffylke (Sand).

1. gang

Dei stil-le i lan-det, som gjer si gjerd med Kri-stus i hjar-to
og trøy-ter sig tvungne i ord og feid

2. gang.

si - ne og gløy - mer sig sjøl - ve fyr hi - ne og

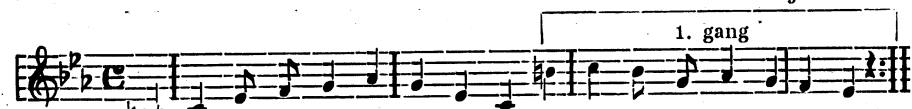
er til lin-dring i heim og grend skal bjar-te i him-len ski ne.

A. Hovden i «Salme og Song».

Nr. 56. Den signede dag, som vi nu ser.

Syrestrond.

1. gang

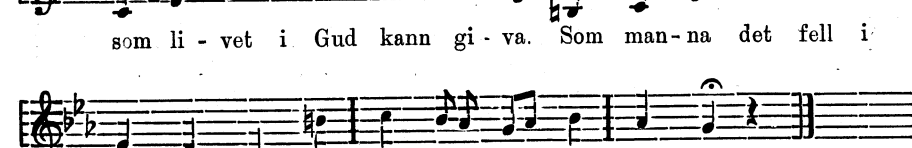

Av ber - re det braud, som gror paa jord. kan menne-skja in - kje le - va.
Det li - van - de braud er Her - rens ord,

2. gang

som li - vet i Gud kann gi - va. Som man - na det fell i

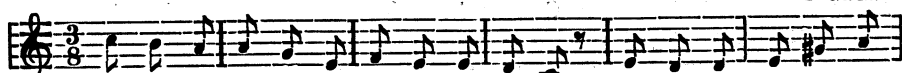

hung - reg hug, so hjar - tat av lyst maa bi - va.

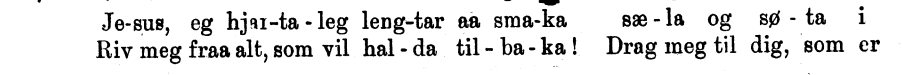
E. Blix.

Nr. 57. Jesus din søde forening.*)

I Gula.

Je - sus, eg hjar - ta - leg leng - tar aa sma - ka sæ - la og sø - ta i
Riv meg fraa alt, som vil hal - da til - ba - ka! Drag meg til dig, som er

sam - fun - det ditt! Syn du meg klaar - leg mi saa - ra - ste sy - kja!
upp - ha - vet mitt!

*) Ein annan folkatona, eg hev skriv upp, er aa finna i mina «Norske tonar».

Syn meg den ov - dju - pe ska - den i meg, so at seg - kjø - tet til

dau den maa my - kja! An - den aa - lei - na maa li - va fyr deg!

E. Blix etter Hygom.

Nr. 58. Jesus din søde forening at smage.

Kyrkjebø.

Je - sus deg mø - ter aal - vor - leg og kjær - lig, tøk deg av
ser deg i au - go og fre - gar deg ær - leg: Kjen - ner du

si - des fraa fol - ket meg seg, Dyrt hev eg kjøpt deg med
frel - sa - ren? El - skar du meg?

kross og med pi - ne; hjar - ta mitt brast ut - av kjær - leik til

til deg. Sjaa, du er teik - na i hen - der - na mi - na!

Kjen - ner du frel - - sa - ren? El - - skar du meg?

A. Hovden i «Vort ljøs».

Nr. 59. Jesus din søde forening at smage.

Hordaland (Sund).

Kjø - ra - ste Frel - sar, du an - den meg sen - de, som kann upp - li - va mi
Brennan - de bø - ner i hjartat du ten - de, so dei kann tren - gja i

saal og mitt sinn! An - den og naa - den og hu - gen til bø - ni,
him - me - len inn!

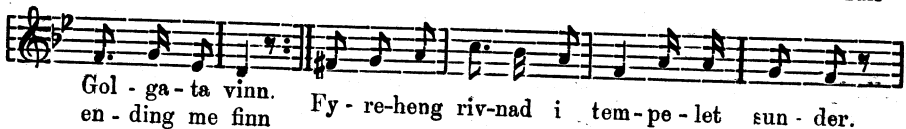
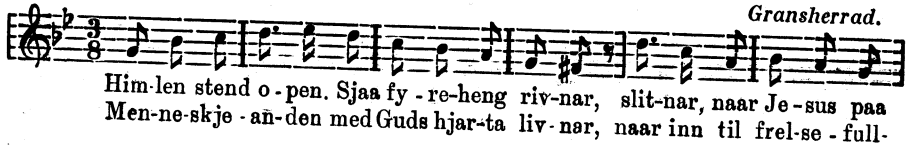

Etter Birta K. Aarflot ved B. Støylen.

Nr. 60.

Jesu, din søde forening.

Gransherrad.

Matias Orheim i «Songar og Salmar».
Hjaa Lunde & Co., Bjørgvin.